

Lutkovna kritika

Moja lutka je lahko glasbilo (in obratno)

Animirano zvočno gledališče za vse generacije v Lutkovnem gledališču Ljubljana: uprizoritev Izgubljeni ton v (so)avtorstvu in režiji izjemnega Petra Kusa

UROŠ SMASEK

Uspešno je izjemni domači gledališko-glasbeni ustvarjalec **Peter Kus** spet uresničil edinstveno zamisel, ki se ji v zadnjih letih po lastnih besedah v osnovi posveča, namreč kako na gledališkem odru uprizoriti glasbo ali zvok, se pravi, kako ju gledališko izpostaviti tako, da bosta središče odrskega dogajanja oziroma da bi ju v predstavi na nek način v bistvu - gledali. Uspel pa je tokrat Kus uresničiti to z animirano zvočno predstavo *Izgubljeni ton*, premierno uprizorjeno 31. januarja na Velikem odru sicer v tem primeru "samo" koprodukcijskega Lutkovnega gledališča Ljubljana (LGL) ter v produkciji ljubljanskega zavoda za umetniško in kulturno produkcijo Forum.

Za slikovitejšo označitev predstave, ki jo je Kus zasnoval po lastni zamisli in režiral po besedilu **Zalke Grabnar Kogoj** ter ob svoji glasbi, se zdi zelo primerna parafraza naslova znamenite pravljice, ki odlično povzema skoraj najočitnejšo uprizoritveno poanto - moja lutka je lahko glasbilo in tudi obratno, moje glasbilo je lahko lutka. Kajti zasnova in izdelava izvernih glasbil, za kar sta zaslužna Kus in **Darko Korošec**, sta namreč takšni, da ta glasbila učinkujejo hkrati kot zelo gibljive in svojstvene lutke, kar pa je

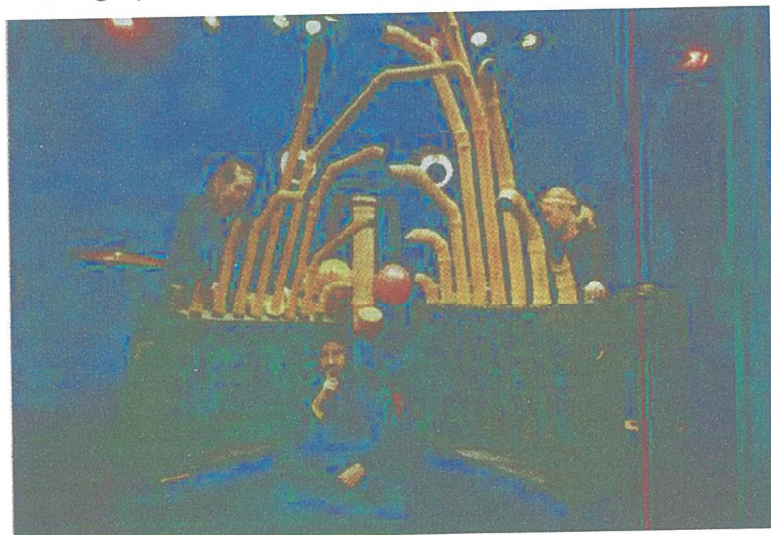
že sicer pohvalna samosvoja značilnost Kusevega lutkovno-glasbenega ustvarjanja, a izvedena seveda vsakič občutno drugače.

Vendar učinkovanje glasbil hkrati kot lutk (in obratno) zdaleč ni vedno tako enostavno dvosmerno oziroma dvopomensko, temveč se že uvodoma v predstavi izpostavljena osrednja gibljiva glasbeno-lutkovna "konstrukcija" ter levo in desno od nje dva prav tako gibljiva kompleta navidez nekakšnih orgel, a dejansko bolj tolkal iz različno dolgih navzgor štrlečih in tako tudi različno uglašanih plastičnih odtočnih cevi, melodično odzvanjajočih ob udarjanju na njihove odprtine, nazorno "sestavijo" v velik lutkovni lik z privzdignjenimi rokami. Omenjena "konstrukcija" je namreč obraz, navzgor štrleče cevi pa so očitne roke tega lika.

Naslov *Izgubljeni ton* se nanaša na

iskanje, na katerega se iz domišljajske dežele po vsem svetu poda glavni junak po naročilu omenjenega lika, očitno nekakšnega vladarja, da je treba najti izgubljeni ton, ki bo omogočil uglasitev, se pravi, harmonijo, med ljudmi in v celotni družbi. Odkritje pa je naposled popolnoma razumljivo in hkrati presenetljivo, da je izgubljeni ton namreč - tišina, ki manjka med ljudmi, v družbi in brez katere sploh ni možna medsebojna uglasitev. Ja, to je v današnjem času zagotovo zelo aktualen premislek.

Opredelitev predstave kot animirano zvočne pa bi pravzaprav namesto zvočne lahko bila kar glasbena, saj so se nasploh vsestranski nastopajoči člani animatorsko-igralskega ansambla LGL **Miha Arh**, **Polonca Kores** in **Asja Kahrmanović** ter gost **Andrej Žibert** morali izkazati pogosto tudi kot tako rekoč pravi glasbeni ansambel.

Animirano-glasbeno "Iskanje izgubljenega tona": Asja Kahrmanović, Miha Arh in Polonca Kores (Nada Žgank za Forum/LGL)